

ΘΕΜΑ: **ΞΥΛΙΝΑ ΔΑΠΕΔΑ**

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΝΑΝΣΥ ΣΑΚΚΑ

Αν θα θέλαμε να δώσουμε τον ορισμό της έννοιας του δαπέδου, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποτελεί την ανώτατη στρώση του πατώματος – της οριζόντιας δηλαδή κατασκευής που χωρίζει ένα κτίριο σε λειτουργικές ζώνες παραλαμβάνοντας ταυτόχρονα φορτία- και η οποία παρέχει στο χρήστη μία τελική βατή επιφάνεια. Όταν αναφερόμαστε στην έννοια του δαπέδου, εξυπακούεται ότι μιλάμε για το σύνολο των κατασκευών επικάλυψης της άνω παρειάς του πατώματος. Οι βασικότεροι στόχοι που επιδιώκονται μέσω της εγκατάστασης των δαπέδων είναι η προστασία του οριζόντιου φορέα, η διαμόρφωση κατάλληλων επιφανειών ανάλογα με τον προορισμό του κάθε χώρου όσον αφορά στη χρήση του και τέλος η δημιουργία επιφανειών χαρακτηριζόμενων από αισθητική ποιότητα. Τα συνήθη υλικά, τα οποία χρησιμοποιούνται ως υλικά επικάλυψης πατωμάτων είναι : **ξύλο, φυσικά λιθώδη υλικά** (μάρμαρο, σχιστολιθικές πλάκες, γρανιτικά υλικά), **τσιμεντοκονιάματα, κεραμικά πλακίδια** και **συνθετικά υλικά** (ασβεστοβυνιλικά, θερμοπλαστικά, χυτά πλαστικά, κ.λ.π.).

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΑΠΕΔΩΝ

Τα δάπεδα, καθώς αποτελούν κατασκευές οι οποίες προορίζονται για σκληρή χρήση και κατά συνέπεια δέχονται μία πληθώρα καταπονήσεων, οφείλουν να ανταποκρίνονται ικανοποιητικά σε ιδιαίτερα αυξημένες απαιτήσεις. Οι εν λόγω απαιτήσεις είναι συσχετισμένες τόσο με την ίδια συμπεριφορά της κατασκευής, όσο και με τις επιπτώσεις της τελευταίας στο σύνολο του δομημένου χώρου στον οποίον εντάσσεται.

Μία από τις σημαντικότερες απαιτήσεις που καλούνται τα πάσης φύσεως δάπεδα να καλύψουν είναι αυτή της **ασφάλειας κατά τη χρήση**. Η ασφάλεια του χρήστη αποτελεί ζήτημα υψίστης σημασίας και οφείλει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη κατά τη διαδικασία επιλογής των υλικών επίστρωσης των πατωμάτων, είτε αναφερόμαστε σε δημόσιους χώρους, είτε σε ιδιωτικούς. Οι παράμετροι, οι οποίοι καθορίζουν το βαθμό ασφάλειας που παρέχεται, είναι συσχετισμένοι με την **ολισθηρότητα**, καθώς και με την

ομαλότητα του δαπέδου. Όσον αφορά στην ολισθηρότητα του δαπέδου, αυτή εξαρτάται αφενός μεν από τις δυνάμεις τριβής που αναπτύσσονται μεταξύ της επιφάνειάς του και των υποδημάτων του χρήστη –με άλλα λόγια εξαρτάται από την τραχύτητα του δαπέδου- και αφετέρου από την ελαστική παραμόρφωση που δύναται να παρουσιάσει το εν λόγω δάπεδο. Πιο συγκεκριμένα, ο αυξημένος βαθμός ελαστικής παραμόρφωσης επιτρέπει την ικανοποιητικότερη προσαρμογή του πέλματος στην επιφάνεια του δαπέδου, με αποτέλεσμα να μειώνεται η πιθανότητα ολίσθησης. Τέλος, αναφορικά με την ομαλότητα του δαπέδου, οφείλουμε να σημειώσουμε ότι η τελευταία είναι συνήθως απόρροια είτε της κακής προσαρμογής δαπέδων διαφορετικού πάχους, είτε της αποκόλλησης του δαπέδου από το υπόστρωμά του. Το τελευταίο βέβαια δεν είναι απαραίτητως συνέπεια πλημμελούς κατασκευής του δαπέδου, καθώς κάλλιστα μπορεί να οφείλεται σε υποχώρηση του ίδιου του υποστρώματος.

Μία επιπλέον απαίτηση, την οποία τα δάπεδα καλούνται να καλύψουν, είναι αυτή της **αντοχής κατά τη χρήση**. Όταν αναφερόμαστε στην έννοια της αντοχής, κατά κύριο λόγο αναφερόμαστε στην καλή συμπεριφορά του υλικού έναντι **στη φυσική του φθορά**, η οποία προκαλείται αφενός μεν από την καθημερινή χρήση και καταπόνηση της κατασκευής, αφετέρου από το ρυθμό γήρανσης του ίδιου του υλικού. Ο τελευταίος δεν παρουσιάζει μία τιμή αμετάβλητη για κάθε ξεχωριστό υλικό, καθώς εξωγενείς παράγοντες, όπως για παράδειγμα η επίδραση της ηλιακής ακτινοβολίας, είναι δυνατό να επιταχύνουν τη διαδικασία γήρανσης του. Συνεπώς, κατά την κατασκευή πρέπει να υπάρχει μέριμνα, έτσι ώστε να ελαχιστοποιούνται οι τέτοιου τύπου αρνητικές επιδράσεις. Τέλος, τα δάπεδα οφείλουν να παρουσιάζουν αυξημένη **αντοχή** όσον αφορά **στις φορτίσεις** τις οποίες δέχονται, έτσι ώστε να αποτρέπεται η δημιουργία μόνιμων παραμορφώσεων. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειώσουμε, ότι όταν αναφερόμαστε στην έννοια των φορτίσεων εννοούμε, τόσο τις **στατικές φορτίσεις** που προκαλούνται σημειακά από τον υπάρχοντα εξοπλισμό του χώρου, όσο και τις **δυναμικές**, οι οποίες αποτελούν απόρροια των μετακινήσεων που λαμβάνουν χώρα.

Τα όσα προαναφέρθηκαν, σχετικά με την καλή συμπεριφορά των δαπέδων, είναι άρρηκτα δεμένα με την κατασκευαστική αρτιότητα των τελευταίων, καθώς η εν λόγω αρτιότητα συνεπάγεται την ελαχιστοποίηση των

πιθανοτήτων αστοχίας. Τα πλέον καίρια σημεία, τα οποία αφορούν την κατασκευή δαπέδων, είναι αυτά που σχετίζονται με τη **διατήρηση του अपαραμόρφωτου της επιφάνειάς τους**, καθώς και με την **καλή πρόσφυση των τελευταίων στο υπόστρωμά τους**. Η αναγκαιότητα για καλή πρόσφυση προκύπτει από την απαίτηση για συνεργασία του υποστρώματος με το δάπεδο, έτσι ώστε το ένα να παρακολουθεί τις μεταβολές του άλλου –για παράδειγμα, τις πιθανές διαστολές ή συστολές λόγω της αυξομείωσης της θερμοκρασίας. Ολοκληρώνοντας και για να δώσουμε έμφαση στη σημασία της ιδιαίτερης επιμέλειας που οφείλει να δίνεται στην κατασκευή δαπέδων, θα παραθέσουμε το παρακάτω παράδειγμα. Στην περίπτωση επίστρωσης πατωμάτων με ξύλο, είναι αναγκαίος ο έλεγχος του ποσοστού υγρασίας που έχει απορροφήσει το υλικό πριν από την τοποθέτησή του (8-10%) –καθώς η υγρασία αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για την ικανοποιητική συμπεριφορά της κατασκευής-, όπως επίσης είναι αναγκαία η απόλυτη συναρμογή μεταξύ των σανίδων. Η μη ικανοποίηση των παραμέτρων που προαναφέρθηκαν δύναται να προκαλέσει σημειακές στρεβλώσεις, οι οποίες όμως είναι ικανές να δημιουργήσουν απaráδεκτες παραμορφώσεις στο σύνολο της κατασκευής.

Η ποιότητα των δαπέδων παίζει καθοριστικό ρόλο, όσον αφορά στην ποιότητα του συνόλου του χώρου που τα τελευταία καλύπτουν. Το ζήτημα της ποιότητας ενός χώρου είναι πολυσήμαντο, καθώς είναι δυνατό να εξεταστεί, είτε από την άποψη της αισθητικής, είτε από αυτή της αίσθησης που δημιουργεί στο χρήστη, αλλά και από την άποψη της κάλυψης λειτουργικών αναγκών. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον όρο λειτουργικές ανάγκες εννοούμε αυτές που σχετίζονται με την **προστασία από το ψύχος, το θόρυβο, την υγρασία**, καθώς και την **πυροπροστασία**.